

Arrest

nr. 205 326 van 14 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 18 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 maart 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen van 7 maart 2014 houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. CHRISTIAENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 juni 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers.

Op 20 november 2013 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 7 maart 2014 verklaarde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.11.2013 werd ingediend door.

M., K. M. (N° R.N. [...])

geboren te P. op [...]1969

en echtgenote:

D., K. A. (N° R.N. [...])

geboren te N. op [...]1982

wettelijke vertegenwoordigers van:

M., K. K. (N° R.R [...])

geboren te N. op [...]2005

M., R. K. (N° R.R [...])

geboren te N. le [...]2006

M., A. K. T. (N° R.R [...])

geboren te Namur op [...]2009

D., R. K. (N° R.R. [...])

geboren te Oostende op [...]2013

nationaliteit: Russische Federatie

adres: Hoefijzerstraat, 2/3 8400 Oostende

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid:

Mijnheer M. diende een asielaanvraag in op 15.05.2008 en mevrouw D. op 09.04.2009. Deze aanvragen werden afgesloten op 25.10.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk twee jaar, vijf maanden en tien dagen voor mijnheer en een jaar, zes maanden en zestien dagen voor mevrouw — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De periode na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin betrokkenen over een attest van immatriculatie beschikten, maakt geen deel uit van de asielprocedure. Betrokkenen werden immers verder toegelaten op het grondgebied te verblijven in afwachting van een beslissing ten gronde inzake hun medische regularisatieaanvraag, ingediend op 04.05.2010, en niet in het kader van de asielprocedure. Deze aanvraag in toepassing van art. 9ter werd onvankelijk verklaard op 08.09.2010 en afgesloten op 08.03.2012 met een beslissing 'ongegrond'. Vervolgens beschikten verzoekers enkel nog over een attest van immatriculatie in afwachting van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 26.06.2013 werd verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend (bijlage 13quinquies).

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen halen aan dat de zus van verzoekster in België verblijft en leggen een uittreksel van een Belgische identiteitskaart voor van mevrouw D., S. A. voor. Er wordt echter met aangetoond dat er een familieband is tussen verzoekster en mevrouw D., S. A. De verwantschap wordt op geen enkele wijze aangetoond. Het louter drager zijn van dezelfde familienaam bewijst niet dat er een effectieve

verwantschap is. Bovendien tonen verzoekers op geen enkele wijze aan dat zij een nauwe band onderhouden met mevrouw D., S.

De elementen met betrekking tot de integratie - namelijk dat zij zich integreren; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben en dat de kinderen hier vrienden hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). tot verblijf beroepen op de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel. 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980 en op de instructie van mevrouw Turtelboom die integraal werd opgenomen in de instructie van 19.07.2009. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09 12 2009 en arrest 215,571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogergenoemde instructie niet meer van toepassing.”

Op 7 maart 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

*“Naam, voornaam: M., K. M.
geboortedatum: [...]1969
geboorteplaats: P.
nationaliteit: Russische Federatie*

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 26.06.2013, waarbij uitstel werd toegekend om het grondgebied te verlaten tot 10.10.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 26.06.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat hij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

Op 7 maart 2014 nam de gemachtigde ook een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster. Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Aan mevrouw:

*Naam, voornaam: D., K.A.
geboortedatum: [...]1982
geboorteplaats: N.
nationaliteit: Russische Federatie
en haar minderjarige kinderen:
M., K. K., geboren te N. op [...]2005
M., R. K. geboren te N. le [...]2006
M., A. K. T., geboren te N. op [...]2009
M., R. K., geboren te O. op [...]2013.*

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 26.06.2013, waarbij uitstel werd toegekend om het grondgebied te verlaten tot 10.10.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 26.06.2013 en verblijft nog steeds illegaal in het Rijk. De termijn van het inreisverbod bedraagt drie jaar, omdat zij sinds de betekening van dit bevel nog geen enkele stap heeft ondernomen om het Belgisch grondgebied en het Schengengebied vrijwillig te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota werpt verweerder op dat verzoekers een beroep hebben ingediend tegen 3 beslissingen die geen samenhang zouden vertonen. Hij wijst daarbij op de verschillende rechtsgronden van de beslissingen.

Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere. In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering in principe een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

De eerste bestreden beslissing werd genomen naar aanleiding van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de tweede en derde bestreden beslissing betreffen een inreisverbod op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Het is niet omdat de bestreden beslissingen hun steun vinden in onderscheiden bepalingen in de Vreemdelingenwet dat niet meer kan worden vastgesteld dat ze werden genomen naar aanleiding van eenzelfde oorzaak of gebeurtenis. Het is niet geheel onlogisch dat, wanneer een verblijfsaanvraag geweigerd wordt, naar aanleiding van die beslissing wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling onregelmatig op het grondgebied verblijft en een vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft nageleefd en hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Een dergelijke continuïteit in de besluitvorming sluit aan bij de algemene opzet en de structuur van de verblijfsreglementering die opeenvolgend bestaat uit toegang tot het grondgebied, kort verblijf, lang verblijf, vestiging en verwijdering. Er kan dan ook niet ten allen tijde, louter omwille van het feit dat de beslissingen steunen op onderscheiden bepalingen uit de Vreemdelingenwet, automatisch worden gesteld dat wanneer een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen, deze verder niets te maken kan hebben met de daarbij gepaard gaande verwijderingsmaatregel of handhavingsmaatregel. Een nader onderzoek naar de wijze waarop de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen is geboden.

Immers bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, rekening wordt gehouden met de gezondheidstoestand van de betrokkene, het gezinsleven en het hoger belang van het kind.

Ook bij het bepalen van de duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet rekening worden gehouden met de specifieke elementen van de zaak. Dat de gemachtigde bij het beoordelen van de aanvraag om een verblijfsregularisatie tezelfdertijd rekening houdt met deze elementen als bij het beslissen over een verwijderingsmaatregel of een inreisverbod, getuigt dan ook van zorgvuldig bestuur.

In casu werden de bestreden beslissingen allen genomen op 7 maart 2014 door dezelfde gemachtigde en tegelijk ter kennis gebracht. Uit de handelwijze van de gemachtigde blijkt aldus dat hij bij zijn besluitvorming heeft gewacht op de afhandeling van de beslissing "9bis" alvorens over te gaan tot het beslissen tot het afgeven van een inreisverbod. De gemachtigde heeft de zaak aldus grondig onderzocht zodat ook bij het opleggen van de inreisverboden rekening kon worden gehouden met de specifieke elementen van de zaak, zoals wordt vereist door artikel 71/11, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat de gemachtigde het zelf nuttig en nodig heeft geacht om slechts over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag tot regularisatie. Gelet op deze vaststellingen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in casu van oordeel dat er voldoende feitelijke samenhang is tussen de bestreden beslissingen om deze gezamenlijk te behandelen.

Het komt uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat het vlot verloop van het geding niet wordt geschaad, integendeel. Uit het besluitvormingsproces blijkt dat de gemachtigde van oordeel was dat de uitkomst van de regularisatieaanvraag bepalend was voor het al dan niet afleveren van de inreisverboden. Een eventuele vernietiging van de verblijfsweigering kan dan ook tot gevolg hebben dat de beoordeling op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in het gedrang komt.

De goede rechtsbedeling wordt niet verhinderd door de gezamenlijke behandeling van de bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- de verschillende ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken*
- de duur van de asielprocedures ook niet als onredelijk lang kan beschouwd worden*
- het feit dat de kinderen schoolgaand zijn en de nefaste gevolgen van een terugkeer, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt*
- de verwantschap met mevr. S.D. die over legaal verblijf beschikt, niet bewezen wordt.*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd overwogen dat enkel de procedure CGVS deel zou uitmaken van de asielprocedure, en niet de procedure voor de RVV, terwijl nochtans algemeen aangenomen wordt dat de asielprocedure loopt vanaf de datum aanvraag tot de datum arrest RVV.

Dat de asielprocedure ook steeds zo in het verleden is omschreven geworden door de verwerende partij zelf in haar eerdere beslissingen en ook in haar huidige beslissingen in andere dossiers.

Dat bovendien bij de beoordeling van de duur der procedures ook rekening dient gehouden te worden met de duur van de procedure art. 9 TER VW, waarbij door verwerende partij eerst een ontvankelijkheidsbeslissing is genomen en waarna er dan jaren gewacht is op een beslissing ten gronde.

Dat er zodoende wel degelijk sprake is van een langdurige procedure.

Dat bovendien verzoekers voldoen aan alle criteria die voor andere personen werden aanvaard als zijnde voldoende voor het bekomen van de toelating om een aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, zo ondermeer een verblijf van meer dan vijf jaar op het grondgebied en ook een asielprocedure van meer dan één jaar en de aanwezigheid van minderjarige kinderen.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan 4 jaar met schoolgaande kinderen ten laste.

Zie in dit verband de Richtlijn Turtelboom en de instructie 2009 dewelke weliswaar vernietigd werden doch nog steeds als kader kunnen in aanmerking genomen worden als was kan doorgaan voor redelijk en in welke gevallen een mogelijkheid kan bestaan om de aanvraag in België in te dienen.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.”

In een tweede middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij verstrekken de volgende toelichting:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen."

In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij zetten hun derde middel als volgt uiteen:

"Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verregaande integratie
- de kinderen genieten onderwijs in België
- de verzoekers zijn totaal verankerd
- de zus van verzoekster verblijft in België en beschikt over onbepaald legaal verblijf

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwricht.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van

de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”
(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

“ Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.”

De drie eerste middelen worden omwille van hun onderlinge samenhang samen onderzocht.

In hun eerste drie middelen wijzen verzoekers op de duur van hun verblijf omwille van hun procedure om internationale bescherming en de procedure om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen. Ze stellen dat de bestreden beslissing ten onrechte enkel de duur van de procedure voor het CGVS en niet voor de Raad zou meerekenen voor de totale duur van de procedure voor internationale bescherming. Zij menen aan de criteria te voldoen voor een langdurige procedure en om te mogen een aanvraag in België in te dienen en wijzen erop dat andere personen in dezelfde situatie wel een machtiging tot verblijf hebben verkregen. Zij halen ook de instructie van 2009 aan en de richtlijn van Turtelboom die naar hun mening kunnen worden toegepast. Zij menen geen motivering te kunnen vinden omtrent hun verregaande integratie in de eerste bestreden beslissing. Verder stellen zij dat zij niet terug kunnen naar hun herkomstland. Hoewel hun verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, menen zij dat de elementen die zij toen hebben aangevoerd ook in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hadden moeten onderzocht worden gezien het verschillende voorwerp en de verschillende finaliteit van beide procedures. In hun derde middel stippen verzoekers artikel 3 van het Internationaal Kinderrechtenverdrag aan en stellen zij dat de belangen van hun kinderen in geen geval gebaat zijn bij een terugkeer naar Rusland omdat ze zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen voelen in hun persoonlijke ontwikkeling. Ook zou de verwachting de aanvraag in het herkomstland in te dienen, onherroepelijk het verlies van het merendeel van de argumenten ten gronde betekenen.

Verzoekers zetten in deze middelen niet uiteen op welke manier de eerste bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt. Dit middelonderdeel is onontvankelijk.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS, 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar deze beginselen van behoorlijk bestuur, gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, waarvan verzoekers eveneens de schending aanvoeren.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. De gemachtigde beschikt hieromtrent over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De gemachtigde oordeelde in casu dat de door verzoekers aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verklaarde om die reden de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk.

Verzoekers wijzen op de duur van de procedures die zij doorlopen hebben. Zij menen dat de gemachtigde wat de procedure om internationale bescherming betreft rekening had moeten houden met de volledige procedure, inclusief het beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De Raad leest wat dit betreft het volgende in de eerste bestreden beslissing:

“Deze aanvragen werden afgesloten op 25.10.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk twee jaar, vijf maanden en tien dagen voor mijnheer en een jaar, zes maanden en zestien dagen voor mevrouw — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) De periode na de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin betrokkenen over een attest van immatriculatie beschikten, maakt geen deel uit van de asielprocedure.”

Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de hele procedure, inclusief het beroep voor de Raad en enkel stelde dat de periode na de “beslissing”, zijnde het arrest, van de Raad geen deel uitmaakt van de procedure om internationale bescherming. Verzoekers hun kritiek steunt op een foutieve lezing van de bestreden beslissing.

Verzoekers menen verder dat de gemachtigde ook rekening had moeten houden met de duur van de procedure voor het verkrijgen van een machtiging om verblijf op grond van medische redenen. De gemachtigde wijst in de eerste bestreden beslissing expliciet naar de duur van deze procedure maar merkt op dat het gaat om een procedure voor het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van medische redenen en niet meer over de asielprocedure. In ieder geval betogen verzoekers niet dat de duur van de procedure voor internationale bescherming en van hun medische regularisatieprocedure hen het bijzonder moeilijk maakt om hun aanvraag in het herkomstland in te dienen. Bovendien moet de gemachtigde elke aanvraag grondig onderzoeken. Verzoekers tonen niet aan dat een bijkomende duur van iets minder dan 2 jaar, waarin zij genoten van legaal verblijf, zodanig lang is dat dit hen verhindert hun aanvraag in het herkomstland in te dienen.

Waar verzoekers melding maken van hun sterke sociale binding en hun verregaande integratie, wijst de Raad erop dat in de eerste bestreden beslissing wordt gesteld dat deze elementen “[...] - namelijk dat zij zich integreren; dat zij de cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd hebben; dat zij lessen Nederlands gevolgd hebben en dat de kinderen hier vrienden hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” Aldus werd aangaande deze elementen van integratie wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden. De betrokken motivering is ook deugdelijk en pertinent. Ze is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers in het in de bestreden beslissing aangehaalde arrest “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekers tonen niet aan waarom omtrent de elementen van integratie in hun geval in andersluidende zin dan voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden geoordeeld. Ze tonen niet concreet aan waarom het voor hen omwille van deze argumenten zeer moeilijk of onmogelijk is om een aanvraag vanuit hun land van herkomst in te dienen.

Waar verzoekers verwijzen naar de instructie van 19 juli 2009, werd in de eerste bestreden beslissing terecht gesteld dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen. Verzoekers kunnen zich hier derhalve niet langer op beroepen. Publieke verklaringen van staatssecretarissen dat de betrokken instructie alsnog zal worden toegepast, kunnen niet leiden tot een andersluidend oordeel. De Raad niet kan toelaten dat, zij het middels een instructie, dan wel middels intentieverklaringen van beleidsverantwoordelijken, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in dit artikel opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 of welke andere gelijkaardige instructie dan ook. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). De gemachtigde is zoals het hoort nagegaan of de aangehaalde omstandigheden buitengewone omstandigheden betreffen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het hoger belang van de kinderen, dat verzoekers aanhalen in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, werd in de eerste bestreden beslissing gesteld dat “Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wat gestaafd wordt aan de hand van schoolattesten, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.” Verzoekers menen dat het in het belang is van de kinderen om in België te blijven en zij bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen worden. De Raad merkt vooreerst op dat er tot nu toe geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Bovendien tonen verzoekers met dit betoog niet aan dat hun kinderen niet naar school kunnen gaan in hun herkomstland. De Raad erkent wel dat het gezin op het ogenblik van de bestreden beslissing al vele jaren in België verbleef, waarvan een groot deel legaal verblijf, toch tonen verzoekers niet aan op welke manier een eventuele verregaande integratie hen verhindert naar hun herkomstland terug te keren voor het indienen

van de aanvraag. De leeftijd van de kinderen was op het ogenblik van de bestreden beslissing nog vrij jong - 9 jaar, bijna 8 jaar, bijna 5 jaar en bijna 1 jaar - zodat zij nog jong genoeg waren om zich aan een nieuwe situatie aan te passen ondanks het feit dat de twee oudste kinderen respectievelijk reeds 4 en 3 jaar in een Belgische lagere school zaten. De twee jongste kinderen waren op het ogenblik van de bestreden beslissing nog niet schoolplichtig. Verder wijzen zij erop dat de zus van verzoeker in België verblijft. In de eerste bestreden beslissing werd echter opgemerkt dat zij de verwantschapsband niet aantonen. Zij gaan op deze vaststelling niet verder in. Bovendien geven zij ook niet aan waarom het gegeven dat de zus van verzoeker in België verblijft hen verhindert hun aanvraag in hun herkomstland in te dienen of een schending van hun recht op hun familie- of gezinsleven zou vormen. Verzoekers stellen weliswaar dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen, zou impliceren dat er sprake zou zijn van een *“onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf”*, maar de Raad ziet niet in hoe dit het geval zou zijn. Verzoekers' opgebouwde integratie en banden met België houden niet op te bestaan door een terugkeer naar hun herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen en het staat hen nog steeds vrij deze elementen aan te voeren in het kader van het gegrondheidsonderzoek van hun verblijfsaanvraag.

Waar verzoekers aangeven dat indien de gemachtigde *“dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld [te worden] dat verzoekers zeker voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie”*, herhaalt de Raad dat de eerste bestreden beslissing een onontvankelijkheidsbeslissing betreft, waarin wordt vastgesteld dat verzoekers niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden bestaan die verantwoorden dat zij hun aanvraag in België mogen indienen. Er wordt geen uitspraak gedaan over de vraag of er in verzoekers' situatie al dan niet redenen voorhanden zijn om hen tot een verblijf van meer dan drie maanden te machtigen. Waar verzoekers aldus in de eerste bestreden beslissing lezen dat zij niet kunnen worden geregulariseerd, lezen zij meer in deze beslissing dan wat erin staat. Verzoekers' kritiek dat de gemachtigde *“in gene mate [is overgegaan] tot een onderzoek ten gronde”* is dan ook in casu niet nuttig. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in twee verschillende fases, met name de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase, waarbij er geen verplichting rust op de gemachtigde wanneer deze vaststelt dat verblijfsaanvraag onontvankelijk is om alsnog enig onderzoek ten gronde te verrichten. Waar verzoekers nog stellen dat in andere dossiers de gemachtigde de buitengewone omstandigheden wel steeds aanvaardde, tonen zij niet aan over welke dossiers het zou gaan en tonen zij ook niet aan zich in exact dezelfde situatie te bevinden. In ieder geval is het aan de gemachtigde om elk dossier apart te onderzoeken en te beoordelen. De gemachtigde heeft hier duidelijk aangegeven waarom hij in casu van mening is dat er geen buitengewone omstandigheden zijn. Zoals hierboven vastgesteld, hebben verzoekers deze vaststellingen niet kunnen weerleggen. Zij tonen niet aan dat de gemachtigde een andere beslissing had moeten nemen.

Wat betreft de situatie in het herkomstland, stellen verzoekers dat de redenen die in het verzoekschrift tot regularisatie werden aangehaald nog niet werden beoordeeld door de asielinstanties. Zij menen verder dat zelfs indien deze reeds zouden zijn beoordeeld, deze dienden te worden onderworpen aan een nieuwe beoordeling, aangezien het voorwerp en de finaliteit van de procedure om internationale bescherming en de huidige procedure verschillen. Daargelaten de vraag of deze elementen opnieuw beoordeeld moeten worden, kan de Raad enkel vaststellen verzoekers hierover niets in hun aanvraag van 10 augustus 2013 hebben vermeld. Zij hebben enkel de lange duur van hun procedure om internationale bescherming in het kader van de instructie aangehaald in hun aanvraag als buitengewone omstandigheid. Zij hebben de situatie in hun herkomstland niet vermeld in hun aanvraag. Verzoekers kunnen van de gemachtigde niet verwachten dat deze zou antwoorden op elementen die verzoekers niet hebben aangehaald. Het is aan verzoekers om duidelijk in hun aanvraag uiteen te zetten welke elementen volgens hen de buitengewone omstandigheden vormen die hen verhinderen hun aanvraag in hun land van herkomst in te dienen. Wat de elementen van integratie betreft, stelde de Raad hierboven reeds vast dat de gemachtigde correct vaststelde dat deze in casu behoren tot de gegrondheid van de zaak. Verzoekers haalden dit element ook onder deze hoofding aan in hun aanvraag.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet. Ook een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag blijkt niet.

De eerste drie middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het vierde middel, gericht tegen de inreisverboden, voeren verzoekers de schending aan van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

“Dat aan verzoekers een inreisverbod werd betekend omdat zij niet naar hun land van herkomst zijn teruggekeerd.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, temeer gebleken is dat verzoekers afkomstig is van Tsjetsjenië, waar de overheid geenszins de nodige bescherming biedt, wel integendeel, zelf agressor geweest is ten aanzien van de persoon van verzoeker en zovelen van zijn volksgenoten, die onderworpen werd aan arrestatie, opsluiting, ondervraging, huiszoeking en ook bedreigingen.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing.

Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat een inreisverbod een duidelijk onderscheiden beslissing betreft.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord met verwijzing naar een eerdere, andere duidelijk onderscheiden administratieve beslissing, doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij de tweede administratieve beslissing heeft genomen, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoekers;

In de bestreden beslissing werd ten onrechte niet geargumenteed en ook geen rekening gehouden met o.m. volgende zaken, die nochtans ten zeerste van belang zij voor de beslissing bevel om het grondgebied te verlaten:

- er is sprake van een zeer ernstige medische problematiek in hoofde van de verzoeker en dit sedert geruime tijd waardoor hij onmogelijk in staat is om terug te keren, en bij uitbreiding de familieleden van verzoeker ook onmogelijk kunnen terugkeren.

In casu is er onmiskenbaar sprake van medische overmacht in hoofde van verzoeker en bij uitbreiding haar gehele gezin.

Zie Cass., 18.12.200, Soc. Kron. 2001, 184, + noot JTT, 2001, 92, + concl. Adv. Gen. Leclercq die verwijst naar het algemeen rechtsbeginsel dat de wettelijke termijnen –in casu om het grondgebied te verlaten – verlengd worden voor de duur van de absolute onmogelijkheid om te handelen.

In dezelfde logica heeft bv. het Arbitragehof art. 57 § 2 OCMW-wet niet van toepassing verklaard (althans ongrondwettelijk in zoverre het van toepassing is) op dergelijke vreemdelingen wanneer zij, om medische redenen, in de absolute onmogelijkheid zijn om aan dat bevel gevolg te geven (Arbitragehof 30.06.1999, BS 24.11.1999).

Gezien er sprake is van medische overmacht kan er thans geenszins lastens verzoekers een inreisverbod betekend te worden.”

Verzoekers menen dat de bestreden inreisverboden niet draagkrachtig gemotiveerd zijn, omdat enkel is gewezen op het feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl de situatie in Tsjetsjenië gevaarlijk is. Supra werd echter aanvaard dat er een samenhang bestaat tussen de eerste bestreden beslissing en de bestreden inreisverboden. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde erop heeft gewezen dat de procedure voor internationale bescherming werd afgerond door een arrest van de Raad van 20 oktober 2010. Verzoekers voeren geen elementen aan die hadden zij voorgelegd op het ogenblik van het arrest van de Raad, tot een andersluidend arrest hadden kunnen aanleiding geven. De Raad meent dat die motieven niet moesten herhaald worden in de bestreden inreisverboden.

Verzoekers stellen verder dat een administratieve beslissing, zeker inreisverboden met verstrekkende gevolgen, niet zomaar mogen gemotiveerd worden door verwijzing naar een andere administratieve beslissing. Zij kunnen daarin deels gevolgd worden. Enerzijds kan een inreisverbod wel degelijk verwijzen naar het niet voldoen van een terugkeerverplichting, nu daarin uitdrukkelijk wordt voorzien door artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Anderzijds bepaalt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet in het eerste lid van de eerste paragraaf dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door “rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval”. Dit gaat

uiteraard verder dan het louter feit dat een bevel niet werd uitgevoerd. Waar verzoekers er echter op wijzen dat er niet gemotiveerd werd over of geen rekening werd gehouden met de zeer ernstige medische problematiek, verwijst de Raad nogmaals naar de samenhang met de eerste bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk is verwezen naar de ongegrondheidsbeslissing van 8 maart 2012. Het beroep werd tegen deze beslissing door de Raad verworpen bij arrest nr. 181 589 van 13 januari 2017 wegens afwezigheid van verzoekers. Een medische overmacht, zoals verzoekers aanvoeren, blijkt niet.

Verzoekers voeren naast het medisch aspect geen andere specifieke omstandigheid aan.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

In een vijfde middel voeren verzoekers een schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij verstrekken de volgende toelichting:

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerd) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië;

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Dagestan het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal “gemaskerde mannen” zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en foltering en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan foltering.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tsjetsjeense vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Het schendt ten eerste art. 9 TER VW en art. 3 EVRM dat in gene mate rekening wordt gehouden met de slechte medische toestand van verzoeker zoals deze ten genoegen van recht wordt bewezen door de voorlegging van de nodige medische attesten.”

In een zesde en laatste middel voeren verzoekers een schending aan van artikel 15.c van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna verkort de oude Kwalificatierichtlijn), van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Zij stellen als volgt:

“Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoeker louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de (slechte) medische toestand van verzoeker.”

Ook het vijfde en het zesde middel worden omwille van hun onderlinge verknochtheid tezamen onderzocht.

Verzoekers wijzen in hun vijfde en zesde middel op de situatie in Tsjetsjenië. Zij stellen dat tot op heden er verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen van diverse aard. Zij menen dat de situatie precair blijft en ernstig is. Zij wijzen op het actuele probleem van ontvoeringen die volgens verzoekers vaak gepaard gaan met detentie en foltering dermate dat er een reëel risico op bedreiging zou zijn louter door hun aanwezigheid aldaar. Zij menen dat omwille van deze elementen en dan voornamelijk het gebrek aan een actueel onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie voor Tsjetsjenen, er een duidelijke schending is van de motiveringsplicht, artikel 7 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM en van artikel 15 van de oude Kwalificatierichtlijn.

De Raad wijst er opnieuw op dat de beslissing die voorligt, een beslissing is waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat de gemachtigde niet van mening is dat verzoekers buitengewone omstandigheden hebben aangetoond die hen verhinderen terug te keren naar hun herkomstland en hun aanvraag aldaar in te dienen. Vervolgens werden er inreisverboden genomen. In het kader van deze procedure is het aan verzoekers om duidelijk in hun aanvraag aan te duiden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun aanvraag in hun herkomstland in te dienen. Opnieuw wijst de Raad erop dat

verzoekers niets van de bovenstaande elementen met betrekking tot de toestand in hun herkomstland en het gevaar op mensenrechtenschendingen of medische problemen hebben vermeld in hun aanvraag van 20 november 2013. Zij hebben in deze aanvraag enkel gewezen op de lange duur van de procedures die zij hebben gevolgd en het feit dat dit conform de criteria volstaat om een aanvraag te mogen indienen vanuit België als buitengewone omstandigheid. Verzoekers kunnen dan ook geen motivering hierover van de gemachtigde verwachten. In ieder geval wijst de Raad erop dat de gemachtigde desalniettemin in de eerste bestreden beslissing wel verwezen heeft naar het feit dat het verzoek tot internationale bescherming door de Raad werd geweigerd op 25 oktober 2010. Ten overvloede blijkt verder dat verzoekers vervolgens nog verzoeken om internationale bescherming indienden en zowel de commissaris-generaal als de Raad verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerden. Uit de informatie van verweerder, zoals verkregen voor de zitting op grond van artikel 36/62 van de Vreemdelingenwet, blijkt verder dat verzoekers zich niet aangeboden hebben “na preregistratie asiel”.

Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 15 van de oude Kwalificatierichtlijn, wijst de Raad erop dat deze richtlijn werd ingetrokken met ingang van 21 december 2013 conform artikel 40 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (de nieuwe Kwalificatierichtlijn). Echter bepaalt artikel 40, tweede lid van de nieuwe Kwalificatierichtlijn dat een verwijzing naar de oude richtlijn als een verwijzing naar de nieuwe richtlijn moet worden gelezen volgens de concordantietabel. Bijgevolg leest de Raad dit als een opgeworpen schending van artikel 15 C van de nieuwe Kwalificatierichtlijn. Indien verzoekers menen dat de algemene veiligheidssituatie zodanig verergerd zou zijn sedert het laatste arrest van de Raad waarin hun het recht op subsidiaire bescherming werd ontzegd, staat het hen vrij een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het is in elk geval geen algemeen bekend feit dat dit zo zou zijn, dermate dat de bewijslast voor dit feit wel degelijk bij verzoekers ligt. Nu verzoekers geen verdedigbare grief in het licht van artikel 3 van het EVRM of een andere verdragsbepaling aannemelijk maken, kan ook geen schending op grond van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen. Deze bepaling stelt immers dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft bijgevolg geen onafhankelijk bestaan.

Een schending van artikel 3 iuncto artikel 13 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de voorgehouden schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat geen verwijderingsmaatregel voorligt bij het huidig beroep. Verzoekers leggen ook niet uit op welke manier artikel 5 van het EVRM of de rechten van verdediging door de bestreden beslissingen zouden worden geschonden. Deze middelonderdelen zijn onontvankelijk.

Het vijfde en zesde middel zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES